Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNE ODVJETNICE
JULIANE KOKOTT
od 3. ožujka 2016.[1]

Predmet C-158/15

Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV
protiv
Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska))

„Pravo okoliša – Direktiva 2003/87/EZ – Sustav trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova – Pojam postrojenja – Uredba (EU) br. 601/2012 – Praćenje emisija stakleničkih plinova – Gorivo izvezeno iz postrojenja“

I – **Uvod**

1. Sustav trgovanja emisijskim jedinicama na temelju Direktive 2003/87/EZ[2] jedan je od najvažnijih Unijinih instrumenata za suzbijanje klimatskih promjena. U tom sustavu elektrane na ugljen za ispuštanje CO_2 prilikom proizvodnje električne energije moraju pribaviti prava na emisije, takozvane emisijske jedinice. Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na pitanje uključuje li to i ispuštanje CO_2 koje nastaje samozagrijavanjem kamenog ugljena u vlastitom skladištu elektrane.

2. Uključivanje tih emisija značilo bi da je skladište dio postrojenja elektrane u smislu Direktive 2003/87. Pojam postrojenja koji pritom treba primijeniti nije ograničen na ovu direktivu, nego ga nalazimo – s uvelike istovjetnim tekstom – u Direktivi o industrijskim emisijama koja je mnogo općenitija[3], a u kojoj je on od središnje važnosti. Sud će se u ovom predmetu prvi put izjasniti o tom pojmu. Iako tumačenje definicije jedne direktive ne mora nužno biti preneseno na neku drugu direktivu, u ovom slučaju ipak joj se pridaje prejudicirajući učinak.

3. Čak i ako bi se skladište ubrojilo u postrojenje elektrane, uključivanje spornih emisija bilo bi ipak isključeno ako bi se ugljen izgubljen samozagrijavanjem smatrao gorivom izvezenim iz postrojenja u smislu članka 27. stavka 2. Uredbe (EU) br. 601/2012[4].

1 — Izvorni jezik: njemački

2 — Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ (SL L 275, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 28.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 421/2014 […] o izmjeni Direktive 2003/87 […] s ciljem provedbe međunarodnog sporazuma o primjeni jedinstvene globalne tržišno utemeljene mjere na emisije iz međunarodnog zrakoplovstva do 2020. (SL L 129, str. 1.).

3 — Direktiva 2010/75/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o industrijskim emisijama (objedinjeno sprječavanje i nadzor onečišćenja) (SL L 334, 17.12.2010., str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 15., str. 159.)

4 — Uredba Komisije (EU) br. 601/2012 od 21. lipnja 2012. o praćenju i izvješćivanju o emisijama stakleničkih plinova u skladu s Direktivom 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 181, str. 30.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 308.)

II – **Pravni okvir**

A – *Direktiva 2003/87*

4. Područje primjene Direktive 2003/87 definirano je u članku 2. stavku 1.:

„Ova se Direktiva primjenjuje na emisije koje proizlaze iz djelatnosti navedenih u Prilogu I. i na stakleničke plinove navedene u Prilogu II.”

5. Među definicijama iz članka 3. Direktive 2003/87 treba istaknuti sljedeće tri:

„Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

(b) ‚emisije‘ znači ispuštanje u atmosferu stakleničkih plinova iz izvora u nekom postrojenju […];

[…]

(e) ‚postrojenje‘ znači nepomična tehnička jedinica u kojoj se odvija jedna ili više djelatnosti navedenih u Prilogu I. i bilo koje druge izravno pridružene djelatnosti koje su tehnički povezane s djelatnostima koje se odvijaju na tom mjestu i koje mogu imati utjecaja na emisiju i onečišćavanje;

[…]

(t) ‚izgaranje‘ znači svaka oksidacija goriva, bez obzira na način na koji se proizvedena toplinska, električna ili mehanička energija koristi i sve druge izravno povezane djelatnosti, uključujući pročišćavanje otpadnih plinova;

[…]”

6. Obveza predaje emisijskih jedinica za emisije stakleničkih plinova propisana je u članku 12. stavku 3. Direktive 2003/87:

„Države članice osiguravaju da do 30. travnja svake godine svaki operater postrojenja preda broj emisijskih jedinica, osim onih izdanih u skladu s poglavljem II., jednak ukupnim emisijama u prethodnoj kalendarskoj godini iz toga postrojenja, verificiranih u skladu s člankom 15., te da one nakon toga budu poništene.”

7. Izgaranje goriva u postrojenjima ukupne nazivne ulazne toplinske snage iznad 20 MW jedna je od djelatnosti sadržanih u Prilogu I. Direktivi 2003/87. U uvodu toga priloga pojašnjava se koji se procesi prilikom izgaranja trebaju uzeti u obzir:

„3. Ako se izračunava ukupna nazivna toplinska snaga nekog postrojenja da bi se odlučilo o njegovu uključivanju u sustav Zajednice, nazivna ulazna toplinska snaga svih tehničkih jedinica od kojih se postrojenje sastoji te u kojima dolazi do izgaranja goriva se zbraja. Te jedinice mogu obuhvaćati sve vrste kotlova, plamenika, turbina, grijača, industrijskih peći, spalionica, kalcinatora (peći za žarenje), peći za sušenje, peći za pečenje, naprava za sušenje, motora, gorivih ćelija, CLC jedinica, baklji te jedinica za toplinsko ili katalitičko naknadno izgaranje. Za taj izračun ne uzimaju se u obzir jedinice nazivne ulazne toplinske snage manje od 3 MW i jedinice koje koriste isključivo biomasu. […]

[…]

5. Kad se utvrdi da je prag kapaciteta bilo koje djelatnosti u ovom Prilogu prekoračen, sve jedinice u kojima se odvija izgaranje goriva, osim jedinica za spaljivanje opasnog i komunalnog otpada, uključuju se u dozvolu za emisije stakleničkih plinova."

B – *Uredba br. 601/2012*

8. U skladu s njezinim člankom 1., Uredbom br. 601/2012 utvrđuju se pravila za praćenje emisija stakleničkih plinova i podataka o djelatnostima i izvješćivanje o njima u skladu s Direktivom 2003/87/EZ u razdoblju trgovanja prema sustavu trgovanja emisijama Zajednice koje započinje 1. siječnja 2013. i u idućim razdobljima trgovanja.

9. U skladu s člankom 5. Uredbe br. 601/2012, praćenje treba biti potpuno:

„Praćenje i izvješćivanje je potpuno i obuhvaća sve emisije iz proizvodnih procesa i emisije zbog izgaranja iz svih izvora emisija i tokova izvora vezanih uz djelatnosti iz Priloga I. Direktivi 2003/87/EZ i ostalih djelatnosti koje su obuhvaćene u skladu s člankom 24. navedene Direktive, kao i sve stakleničke plinove koji su utvrđeni u odnosu na te djelatnosti, izbjegavajući dvostruko računanje.

Operatori i operatori zrakoplova primjenjuju odgovarajuće mjere kako bi spriječili potencijalne nedostajuće podatke tijekom izvještajnog razdoblja."

10. Članak 20. stavak 1. Uredbe br. 601/2012 precizira granice praćenja od strane operatora postrojenja:

„Operator utvrđuje granice praćenja za svako postrojenje.

Unutar tih granica, operator obuhvaća sve emisije relevantnih stakleničkih plinova iz svih izvora emisija i tokova izvora koji su vezani uz djelatnosti koje se obavljaju u postrojenju, a navedene su u Prilogu I. Direktivi 2003/87/EZ kao emisije iz djelatnosti i stakleničke plinove koje je uključila država članica u skladu s člankom 24. Direktive 2003/87/EZ.

Operator također uključuje emisije koje proizlaze iz redovnog rada postrojenja kao i izvanrednih događaja, uključujući pokretanje i zaustavljanje te krizne situacije u izvještajnom razdoblju, uz iznimku emisija iz pokretnih strojeva koji se koriste za potrebe prijevoza."

11. Članak 21. stavak 1. Uredbe br. 601/2012 odnosi se na izbor metodologije praćenja:

„Za praćenje emisija iz postrojenja operator se može odlučiti za primjenu metodologije na temelju izračuna ili metodologije na temelju mjerenja, uz poštivanje posebnih odredbi ove Uredbe.

Metodologija koja se temelji na izračunu sastoji se od utvrđivanja emisija iz tokova izvora na temelju podataka o djelatnosti dobivenih putem mjernih sustava i dodatnih parametara iz laboratorijskih analiza ili zadanih vrijednosti. Metodologija na temelju izračuna može se primjenjivati kroz standardnu metodologiju iz članka 24. ili metodologiju bilance mase iz članka 25.

[…]"

12. Članak 27. Uredbe br. 601/2012 uređuje kako se izračunavaju količine potrošnje postrojenja:

„1. Operator utvrđuje podatke o djelatnosti za tok izvora na jedan od sljedećih načina:

(a) na temelju kontinuiranog mjerenja na lokaciji procesa zbog kojeg nastaju emisije;

(b) na temelju sabranih izmjerenih količina koje su zasebno dostavljene, uzimajući u obzir promjene zaliha.

2. Za potrebe točke (b) stavka 1., količina obrađenoga goriva ili materijala računa se kao količina goriva ili materijala kupljenog tijekom izvještajnog razdoblja, minus količina goriva ili materijala izvezenog iz postrojenja, plus količina goriva ili materijala na zalihi na početku izvještajnog razdoblja, minus količina goriva ili materijala na zalihi na kraju izvještajnog razdoblja.

[…]”

III – **Činjenice u glavnom postupku i zahtjev za prethodnu odluku**

13. Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV (u daljnjem tekstu: EPZ) upravlja elektranom na ugljen u lučkoj i industrijskog zoni Vlissingen-Oost u blizini Borsselea u nizozemskoj regiji Zeeland. Elektrana trenutačno ima snagu od 406 MW i u prosjeku troši 2500 tona kamenog ugljena dnevno. Ugljen se brodom dostavlja u jednu od lukâ koje se nalaze u toj zoni. Isporučitelj je poduzetnik koji se bavi lučkim iskrcavanjem i ukrcavanjem naziva OVET i ima sjedište u blizini luke. Ugljen namijenjen EPZ-u koji je iskrcan s broda OVET skladišti u dva mobilna lijevka i potom ga doprema do EPZ-ove lokacije za skladištenje koja se i inače naziva odlagalištem ugljena.

14. Središte odlagališta ugljena nalazi se otprilike 800 metara od ruba elektrane na ugljen. Zemljište na kojem se nalazi elektrana na ugljen razdvojeno je od lokacije za skladištenje javnom cestom. Ugljen se s lokacije za skladištenje skrejperom utovaruje na pokretnu traku. Ta pokretna traka pruža se preko javne ceste do elektrane na ugljen. Tamo se ugljen melje te se potom doprema u spalionicu.

15. EPZ na odlagalištu ugljena može smjestiti otprilike dva brodska tovara. Ugljen u skladištu ostaje između pola godine i godinu prije izgaranja u elektrani.

16. EPZ ulazi u sustav trgovanja emisijama i stoga za emisije stakleničkih plinova mora predati emisijske jedinice. Količina potrebnih emisijskih jedinica određuje se na temelju isporučene količine ugljena. Međutim, EPZ zahtijeva mogućnost smanjenja te količine za fiksni postotak.

17. Pritom je jedino sporno je li smanjenje opravdano samozagrijavanjem ugljena. Pod time treba razumjeti da se dio ugljena prilikom skladištenja na odlagalištu ugljena gubi izgaranjem uslijed samozagrijavanja. Kisik iz zraka u međuprostorima uskladištenog ugljena reagira s njim i stvara toplinu, čime se gubi dio ugljena. Taj proces doduše dovodi do emisije CO_2, ali ne doprinosi proizvodnji električne energije elektrane.

18. Nizozemsko Državno vijeće stoga od Suda traži da prethodnom odlukom odgovori na sljedeća pitanja:

1. Obuhvaća li pojam „postrojenja” iz članka 3. točke (e) Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ činjenično stanje poput onog u ovom slučaju, u kojem se ugljen skladišti na odlagalištu ugljena na kojem uslijed samozagrijavanja dolazi do emisija CO_2, čije se središte nalazi otprilike 800 metara od ruba termoelektrane na ugljen, zemljišta su jedno od drugoga razdvojena javnom cestom, a ugljen se iz lokacije za skladištenje prevozi u termoelektranu pokretnom trakom koja se proteže preko ceste?

2. Odnosi li se „količina goriva izvezenog iz postrojenja” iz članka 27. stavka 2. Uredbe Komisije (EU) br. 601/2012 od 21. lipnja 2012. o praćenju i izvješćivanju o emisijama stakleničkih plinova u skladu s Direktivom 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća na činjenično stanje poput onog u ovom slučaju, u kojem se ugljen tijekom skladištenja na odlagalištu ugljena gubi izgaranjem uslijed samozagrijavanja?

19. EPZ, Kraljevina Nizozemska i Europska komisija podnijeli su pisana očitovanja. Budući da je Sud smatrao da ima dovoljno informacija već na temelju tih podnesaka, u skladu s člankom 76. stavkom 2. Poslovnika odlučio je ne održati raspravu.

IV – **Ocjena**

20. U skladu s člankom 12. stavkom 3. Direktive 2003/87, svaki operater postrojenja mora do 30. travnja svake godine predati broj emisijskih jedinica koji je jednak ukupnim emisijama u prethodnoj kalendarskoj godini iz toga postrojenja, verificiranih u skladu s člankom 15. U glavnom postupku, doduše, još nije riječ o predaji emisijskih jedinica, nego samo o verifikaciji u skladu s člankom 15., ali je rezultat te verifikacije važan za količinu potrebnih emisijskih jedinica.

21. Ovim zahtjevom za prethodnu odluku Raad van State želi razjasniti moraju li emisije CO_2 nastale zbog samozagrijavanja prilikom skladištenja ugljena u skladištu elektrane na ugljen biti obuhvaćene emisijskim jedinicama. Oba pitanja odnose se na to treba li skladište u sustavu Direktive 2003/87 pripisati postrojenju elektrane (o tome pod A) i može li u danom slučaju gorivo koje je izgubljeno samozagrijavanjem ne biti uzeto u obzir jer je „izvezeno iz postrojenja” (o tome pod B).

A – *Pojam postrojenja*

22. Postrojenje je u skladu s člankom 3. točkom (e) Direktive 2003/87 nepomična tehnička jedinica u kojoj se odvija jedna ili više djelatnosti navedenih u Prilogu I. i bilo koje druge izravno pridružene djelatnosti koje su tehnički povezane s djelatnostima koje se odvijaju na tom mjestu i koje mogu imati utjecaja na emisiju i onečišćavanje.

23. Izgaranje goriva u postrojenjima ukupne nazivne ulazne toplinske snage iznad 20 MW jedna je od djelatnosti sadržanih u Prilogu I. Direktivi 2003/87. EPZ-ova elektrana snage 406 MW stoga je obuhvaćena sustavom direktive.

24. EPZ doduše naglašava da skladištenje ugljena nije djelatnost u skladu s Prilogom I. Direktivi 2003/87. Međutim, skladište ugljena moglo bi biti dio postrojenja elektrane.

1. Definicija postrojenja

25. Definicija postrojenja iz članka 3. točke (e) Direktive 2003/87 obilježena je četirima elementima. Naime tamo je, kao prvo, riječ o nepomičnoj tehničkoj jedinici u kojoj se odvija jedna ili više djelatnosti navedenih u Prilogu I. te, kao drugo, i o bilo kojoj drugoj izravno pridruženoj djelatnosti koje su, kao treće, tehnički povezane s djelatnostima koje se odvijaju na tom mjestu i koje, kao četvrto, mogu imati utjecaja na emisiju i onečišćavanje.

26. Točno je da među različitim jezičnim verzijama postoje razlike u odnosu na pitanje odvijaju li se druge djelatnosti koje su izravno pridružene glavnoj djelatnosti unutar tehničke jedinice ili i izvan nje.[5] Međutim, te razlike su manje nego što se čini.

27. Naime, pojam „tehnička jedinica" nije definiran i stoga se može tumačiti fleksibilno. Slijedom toga, odlučujuća moraju biti preostala obilježja definicije, dakle izravna pridruženost druge djelatnosti djelatnosti u skladu s prilogom, tehnička povezanost obiju djelatnosti te utjecaj na onečišćavanje.

28. Restriktivno tumačenje tih elemenata definicije postrojenja ne dolazi u obzir jer u protivnome postoji opasnost da određene emisije stakleničkih plinova budu izostavljene iz dotičnog postrojenja i time i iz sustava Direktive 2003/87.

29. Točno je da skladištenje ugljena na određenom mjestu na kojem se nalazi elektrana s obzirom na njegovo kasnije izgaranje u elektrani nije navedeno u Prilogu I. Direktivi 2003/87, ali ono proizlazi već iz definicije postrojenja da se njemu trebaju pripisati i druge djelatnosti postrojenja ako su izravno pridružene glavnoj djelatnosti, u ovom slučaju izgaranju. U slučaju spornog skladištenja ugljena postoji takva izravna pridruženost jer je uskladišteno gorivo neophodno za rad peći elektrane.

30. Ta izravna pridruženost konkretizirana je obilježjem tehničke povezanosti. Treba smatrati da postoji takva tehnička povezanost kada je dotična djelatnost s glavnom djelatnošću, na koju se primjenjuje Direktiva 2003/87, integrirana u zajednički tehnički proces. To u glavnom postupku postoji već zbog pokretne trake. Činjenica da su dva dijela postrojenja razdvojena cestom i određenom udaljenošću u usporedbi s tim manje je važna.

31. Naposljetku, emisije CO_2 zbog samozagrijavanja upućuju na to da skladištenje može imati utjecaja na emisiju i onečišćavanje. Ne mogu biti isključeni drugi utjecaji skladištenja kamenog ugljena na otvorenom na onečišćavanje, primjerice u obliku sitnih čestica.

32. Stoga je skladište ugljena poput onoga u glavnom postupku dio postrojenja elektrane.

2. Posebni pojmovi postrojenja

33. Ovaj zaključak potvrđen je malo specifičnije formuliranim definicijama postrojenja u području spaljivanja otpada u skladu s člankom 42. stavkom 1. Direktive o industrijskim emisijama i u skladu s člankom 3. točkom 8. takozvane Direktive Seveso III o kontroli opasnosti od velikih nesreća koje uključuju opasne tvari[6].

34. U slučaju postrojenja za spaljivanje otpada skladištenje otpada, odnosno goriva izričito se definira kao dio dotičnog postrojenja. I prema Direktivi Seveso III postrojenja uključuju skladišta koja su potrebna za njihovu djelatnost.

35. Točno je da su te dvije definicije prije svega usmjerene na posebne ciljeve dotičnih propisa, ali im je – upravo kao i definiciji Direktive 2003/87 – svrha postizanje sveobuhvatnog uzimanja u obzir dotičnih utjecaja na onečišćavanje. U tom dijelu također obje posebne definicije potvrđuju da postrojenja u pravilu uključuju i potrebno držanje na skladištu.

36. Pritom je osobito važna definicija u području spaljivanja otpada jer se odnosi na spalionice i jer je i elektrana spalionica. Ta definicija potvrđuje da spalionice u pravilu raspolažu skladištem goriva.

5 — Vidjeti Komisija, *Guidance on Interpretation of „Installation" and „Operator" for the Purposes of the IPPC Directive*, verzija 1., travanj 2007., str. 1.

6 — Direktiva 2012/18/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. (SL L 197, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 31., str. 77.)

3. Ciljevi Direktive 2003/87

37. Međutim, EPZ zastupa stajalište da je zbog ciljeva Direktive 2003/87 potrebno restriktivnije tumačenje pojma postrojenja. EPZ u tom kontekstu osobito naglašava da operater skladišta ugljena zbog njegova samozagrijavanja ne može kontrolirati ili spriječiti emisiju.

38. To stajalište počiva na ideji da tržišni mehanizam trgovanja emisijskim jedinicama operatore postrojenja treba potaknuti na to da emisije CO_2 koje nastaju pri njihovim djelatnostima smanje što je više moguće.

39. Čak i kad bi se pretpostavilo da operator skladišta ugljena zaista ne može spriječiti samozagrijavanje, EPZ ipak zanemaruje činjenicu da je tržišni mehanizam osmišljen tako da se pod određenim okolnostima u potpunosti odustane od određenih djelatnosti ako više nisu konkurentne zbog troškova emisija koje se ne mogu izbjeći.

40. Slijedom toga ciljevi Direktive 2003/87 također potvrđuju uključivanje skladišta ugljena u postrojenje elektrane.

4. Uredba br. 601/2012

41. Iako Uredba br. 601/2012 na prvi pogled ne odgovara jednoznačno na pitanje uključivanja emisija skladišta, ona potonje u konačnici ne dovodi u pitanje.

42. No čini se da članak 20. Uredbe otvara mogućnost neuzimanja skladišta u obzir. Prema tom članku operator postrojenja određuje granice praćenja za svako postrojenje. Međutim, ta odredba ne može se razumjeti na način da bi operater elektrane na ugljen smio izdvojiti i stoga ne uzeti u obzir pripadajuće skladište.

43. Ovlast određivanja granica ne odnosi se naime na postrojenje kao takvo, nego na njegovo praćenje. Međutim, ograničenje praćenja koje određene emisije ne uzima u obzir proturječilo bi svrsi praćenja. Naime, ono u skladu s člankom 5. Uredbe treba biti potpuno i obuhvaćati sve emisije iz proizvodnih procesa i emisije zbog izgaranja iz svih izvora emisija i tokova izvora vezanih uz djelatnosti iz Priloga I. Direktivi 2003/87. Samozagrijavanje ugljena u skladištu je, međutim, također izvor emisija u vezi s djelatnošću elektrane i stoga mora biti obuhvaćeno praćenjem.

5. Drugi organizacijski oblici skladištenja

44. EPZ u tom kontekstu logično traži pojašnjenje isključuje li možda drukčija organizacija skladištenja njegovo uključivanje u postrojenje elektrane. Točno je da za odgovor na zahtjev za prethodnu odluku ovo pojašnjenje nije neophodno, ali bi se time moglo pomoći postizanju konačnog razjašnjenja sukoba između EPZ-a i nadležnih nizozemskih tijela o uključivanju skladišta u postrojenje. Stoga bi se Sud o tome trebao izjasniti.

45. Obilježje *tehničke* povezanosti pokazuje da nije važna gospodarska organizacija djelatnosti, primjerice to provodi li je neki drugi operator ili ne (*outsourcing*). Štoviše, odlučujuća je njegova integracija u tehnički proces s glavnom djelatnošću na koju se primjenjuje Direktiva 2003/87.

46. U skladu s time zakonodavac je u uvodnoj izjavi 6. te u članku 4. stavku 3. i u članku 5. stavku 2. Direktive o industrijskim emisijama, u kojoj se koristi gotovo isti pojam postrojenja, uzeo u obzir mogućnost postojanja različitih operatora koji upravljaju različitim dijelovima nekog postrojenja.

47. To potvrđuju i posebne definicije postrojenja u području spaljivanja otpada i kontrole opasnosti od velikih nesreća koje uključuju opasne tvari. One upućuju na to da se postrojenja ne mogu promatrati izdvojeno, nego da u pravilu obuhvaćaju tehnički postupak koji treba ocjenjivati u njegovoj cijelosti.

48. Slijedom toga, izbor tehničkog sredstva za povezivanje dijelova postrojenja može biti jednako nevažan, dok god su ti dijelovi u postrojenju povezani u tehnički proces. Korištena pokretna traka je stoga samo primjer tehničkog povezivanja. Bile bi moguće i druge, manje čvrsto instalirane poveznice, primjerice teretna vozila.

49. Udaljenost između skladišta goriva i mjesta izgaranja prilikom ocjene takvog tehničkog procesa može imati samo indikativan učinak. Što su udaljeniji jedan od drugog, to je manja vjerojatnost da je riječ o izravno povezanom tehničkom procesu. Međutim, međuskladište koje se vodi isključivo radi opskrbe određene elektrane treba i u slučaju velike udaljenosti još uvijek smatrati dijelom postrojenja elektrane.

50. Slično bi trebalo vrijediti i prilikom isporuke drugim kupcima iz istog skladišta. Ona bi bila indicija za to da skladište nije dio postrojenja elektrane. Međutim, dok god je glavna svrha skladišta opskrba elektrane, i dalje treba smatrati da postoji jedinstveno postrojenje. Tomu u prilog govori i sljedeći članak koji treba ispitati, članak 27. stavak 2. Uredbe br. 601/2012. Naime, ta odredba očigledno polazi od toga da iz jednog postrojenja gorivo može biti isporučeno drugim kupcima.

51. Iz toga slijedi da se skladište nekim drugim organizacijskim oblicima gotovo ni ne može isključiti iz postrojenja. Štoviše, poduzeće bi skladištenje ugljena strukturno moralo u tolikoj mjeri razdvojiti od elektrane da bi se mogla isključiti tehnička povezanost s njom.

6. Odgovor na prvo pitanje

52. Stoga zaključno na prvo pitanje treba odgovoriti na način da elektrana na ugljen i skladište ugljena za njezinu opskrbu u kojem uslijed samozagrijavanja nastaju emisije CO_2 moraju biti pripisani istom postrojenju u smislu članka 3. točke (e) Direktive 2003/87 ako su povezani kao dio zajedničkog tehničkog procesa rada elektrane.

B – *Izvezenost iz postrojenja*

53. Drugim pitanjem Državno vijeće želi razjasniti treba li prilikom izračuna emisija ne uzimati u obzir ugljen koji izgori uslijed samozagrijavanja jer je izvezen iz postrojenja.

54. To pitanje zasniva se na postupku izračuna emisija koji je propisan u članku 27. stavku 2. Uredbe br. 601/2012. Prema tom članku količina obrađenoga goriva ili materijala računa se kao količina goriva ili materijala kupljenog tijekom izvještajnog razdoblja, minus količina goriva ili materijala izvezenog iz postrojenja, plus količina goriva ili materijala na zalihi na početku izvještajnog razdoblja, minus količina goriva ili materijala na zalihi na kraju izvještajnog razdoblja.

55. Prema Komisijinu vodiču, količina koja je izvezena iz postrojenja označava uporabu za druga postrojenja ili dijelove postrojenja koji ne ulaze u sustav Direktive 2003/87[7]. Time izvezenost iz postrojenja postoji ako je gorivo zaista isporučeno drugim postrojenjima ili se koristi za dijelove pogona koji zaista ne ulaze u sustav.

7 — „*The Monitoring and Reporting Regulation – General guidance for installations. MRR Guidance document no. 1*” Europske komisije od 16. srpnja 2012, str. 60.

56. EPZ međutim zastupa stajalište da je i gorivo izgubljeno samozagrijavanjem izvezeno iz postrojenja. Pritom se oslanja na razmatranje da skladište kao takvo nije obuhvaćeno Direktivom 2003/87.

57. Međutim, to razmatranje svodi se samo na to da izmijeni tumačenje pojma postrojenja u pogledu skladišta. Međutim, zbog već izloženih razloga skladište jest dio postrojenja elektrane. Stoga se prilikom primjene pravila o praćenju emisija postrojenja ne može ponovno izdvojiti iz postrojenja.

58. Štoviše, treba utvrditi da ugljen koji je izgubljen samozagrijavanjem nije izvezen iz postrojenja, nego on oksidira unutar postrojenja, dakle izgara u smislu članka 3 točke (t) Direktive 2003/87. Samozagrijavanje je posljedica skladištenja goriva za izgaranje u elektrani, dakle povezano je s glavnom svrhom postrojenja koja opravdava njegovo uključivanje u sustav Direktive 2003/87.

59. Svako drugo tumačenje članka 27. stavka 2. Uredbe br. 601/2012 bi, osim toga, proturječilo cilju članka 5. te uredbe – osiguranju potpunog praćenja svih izvora emisija postrojenja.

V – **Zaključak**

60. Stoga Sudu predlažem da odluči kako slijedi:

1. Elektrana na ugljen i skladište ugljena za njezinu opskrbu u kojem se uslijed samozagrijavanja ugljena ispušta CO_2 moraju se pripisati istom postrojenju u smislu članka 3. točke (e) Direktive 2003/87/EZ o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice ako su međusobno povezani kao dio zajedničkog tehničkog procesa rada elektrane.

2. Kameni ugljen koji se tijekom skladištenja u skladištu elektrane izgubi uslijed samozagrijavanja ne treba smatrati „gorivom izvezenim iz postrojenja” u smislu članka 27. stavka 2. Uredbe (EU) br. 601/2012 o praćenju i izvješćivanju o emisijama stakleničkih plinova u skladu s Direktivom 2003/87.